

Junta Comarcal, la qual, si la falta és lleu, proposarà una fórmula de concòrdia o una amonestació privada, mes si hi ha reincidència o la falta ho requereix, previ l'assentiment de la majoria dels sindicats de la comarca denunciarà el cas a la Junta Directiva del Sindicat per a que procedeixi a la formació de Tribunal d'Honor en la forma que s'estatueixi.

Art. X. Cap sindicat podrà—prevalent-se de la força que li dóna la sindicació—mancar els seus deures ni com a individu ni com a professional i les faltes que es puguin cometre seran sotmeses a Tribunal d'Honor si per sa gravetat se'n fan mereixedores, prèvia denúncia dels perjudicats.

De l'arbitratge

Art. XI. Si algun client negués a un sindicat—per considerar-los improcedents o abusius—honoraris, se'l convidarà a què nomeni un company sindicat del districte que junt amb un altre designat pel professor perjudicat, dictaminaran sobre la procedència i quantia de dits honoraris, essent son fallo inapel·lable i obligació dels sindicats cooperar al compliment del mateix per tots els mitjans que es creguin convenients.

Si el client no volgués subjectar-se a aquets tràmits arbitrals, deuen els sindicats condicionar-li tots els serveis.

Sant Feliu de Llobregat, 6 Agost 1919.

La Comissió.—Lluís Caluó, Josep Mestre Puig, Vicents Sala.

COL·LABORACIÓ

El 'Sindicat' de Metges de Catalunya ⁽¹⁾

pel Dr. H. PUIG I SÀIS

Què ha d'ésser el Sindicat de Metges de Catalunya? Com diu la Comissió organitzadora, en la seva circular als metges, el Sindicat serà lo que vulguin la majoria dels metges de la nostra terra; perquè entenem que la seva organització ha d'ésser fonamentalment democràtica, evitant sempre la intronització d'una oligarquia, qualsevulla que sigui, com es veurà en el projecte d'Estatuts que s'està repartint entre tots els companys. Però els organitzadors entenem, que el Sindicat ha d'ésser orgue de defensa dels interessos morals i materials de la classe, en tota l'extensió de la paraula, sense traves de cap mena i sense ficar-se en cap altre assumpte.

N'hi ha necessitat d'aquesta defensa? Donem una mirada al nostre voltant, i ho veurem desseguida; veurem que el metge és explotat per tots els que el rodegen, des del més alt al més baix, des de l'Estat, que tractant-se dels metges no parla mai de drets, sinó de deures, i encara sempre amb el bastó enlaire, disposat a pegar si no es compleix, fins l'últim particular, passant per la província i

(1) Malgrat l'antiguitat del present article, que des de temps estava en cartera, es publica íntegrament perquè moltes de les idees en ell emeses són fonamentals i dignes d'ésser divulgades, rellegides i meditates. —Nota de la Direcció.

el municipi, i les societats de tota mena, tothom abusa del metge. Això ve de lluny, és que pesa sobre el metge com una llosa de plom el concepte de sacerdot. El metge pel públic és un sacerdot quan necessita dels seus serveis, però es un industrial de la pitjor mena, quan ha de satisfer-li els honoraris. Una tasca important del Sindicat, doncs, ha d'ésser la de destruir aquest fals concepte. No és que el metge hagi de deixar d'assistir als malalts amb amor, amb afecte de germà, amb el verdader esperit de caritat cristiana; en lo qual deu consistir el verdader sacerdot, no; el metge no se'n desposseirà mai d'aquest caràcter sigui o no sacerdot, però es que actualment el metge resulta un sacerdot, que moltes vegades no viu de l'altar; és que el públic s'ha cregut que el metge té el deure d'assistir el malalt, però no té el dret de viure, i sinó ho creu, obra moltes vegades com si efectivament ho cregués.

Recauen sobre del metge pràcticament quasi del tot, la beneficència en l'assistència dels malalts i la sanitat, resultant pràcticament aquestes quasi exclusivament funcions mèdiques, essent així que deuen ésser funcions socials. Es clar que el metge hi té una gran missió en aquestes funcions, però el metge deu intervenir-hi com a funcionari de la societat; amb la retribució corresponent als serveis prestats, no com ara que el metge resulta un funcionari de l'Estat, però no solament sense paga, sinó amb l'amenaça contínua, i pagant la seva contribució com qualsevol altre, des de que comença els seus estudis fins que mor; i fins quan aquesta mort és resultat del desempeny d'aquestes mateixes funcions no remunerades, hi ha dificultats per a que arribi a la família una compensació, que quasi sempre és irrisoria si s'arriba a obtenir.

Això no pot continuar així! El metge com a individu de la societat, deu contribuir hi en la part alíquota que li correspongui en aquestes funcions; sempre hi contribuirà més que ningú i tot, per estar en contacte íntim de totes les flaqueses humanes, i pels seus bons sentiments, però la seva intervenció com a funcionari, tan si és públic com privat, deu ésser sempre amb la corresponent remuneració.

Una de les primeres tasques del Sindicat, doncs, deu ésser fer una revisió de totes les lleis i costums, que regulen les relacions dels metges amb tots els medis que els rodegen.

En relació a l'Estat, deu gestionar que per tots els serveis que el metge li presta, tan pels referents a higiene o Sanitat com per l'administració de justícia, tinguin una renumeració equitativa, en relació als temps actuals; o és paguen els serveis prestats, que és lo més just, o és componen indirectament, amb subvencions, amb exencions de tributs, o altres, i amb consideracions morals superiors a les actuals.

Lo mateix havem de dir respecte de les províncies i els municipis. Tots sabem lo poc que es remuneren els serveis en aquestes entitats. Per a concretar direm per exemple, que en el Municipi de Barcelona, l'últim empleat

tènic de qualsevol altra classe, és més ben pagat que el degà dels metges. Els metges encarregats de la beneficència domiciliària, que volen complir, tenen de 6 a 7 hores diàries de feina, i, els que cobren, cobren una quantitat irrisòria (crec que fins fa poc uns 33 duros mensuals), bastant menys que l'últim escriptor. Fins tinc entès que en un augment general, que ha fet l'Ajuntament fa poc, a tothom arribà en més escala que als metges. Els metges de dispensari han d'estar de guàrdia i acudir, sense excusa ni demora, allà on els cridin amb urgència, resultant que si mentre són a complir aquest últim deure, se'ls necessita al dispensari, tothom posa el crit al cel per haver abandonat el punt, des del primer regidor a tota la premsa i fins l'últim trinxeraire de Barcelona (1). I lo pitjor és, que aquests serveis d'urgència els han de prestar gratuïtament, resultant per exemple, com m'explicava el Dr. Giralt (a. c. s.), que una senyora d'una de les primeres famílies de Barcelona, que tenia uns atacs, quasi sempre era assistida gratuïtament pels metges municipals. Cada u que es faci els comentaris que li sembli, sobre les conseqüències d'aquests fets, envers la desconsideració moral de la classe i envers els perjudicis pecuniaris que a la mateixa n'hi esdevenen.

Oh! diuen, els metges rai, ja treballen després particularment, i es fan un bon sou! I els altres, que no poden treballar també a hores extraordinàries? I que no necessita repòs el metge? Es a dir, que mentre pels demés empleats es demana la jornada de 8 hores i de vegades menys, el metge ha de treballar dia i nit per a guanyar-se la vida? Que és un pària el metge? Que no val res el seu treball? I que per ventura, després del treball extern, d'assistència als malalts i demés, el metge conscient del seu deure, no ha de dedicar hores a l'estudi per estar al corrent dels progressos de la ciència, per tal de complir millor el seu comès?

Oh, que els metges municipals no compleixen, diuen altres! N'hi ha de tots. I després, com podeu ésser exigents, sino els pagueu? Pagueu-los bé, i sigueu exigents tan com vulgueu! I sinó, pagueu-los a proporció de la feina que fan! Que es faci un padró de pobres, que aquests cridin al metge que vulguin, i el municipi que pagui l'assistència! Això seria lo just i equitatiu! prenent-se, si es vol, totes les precaucions necessàries per a evitar abusos.

S'ha d'advertir que potser encara el Municipi de Barcelona és relativament de les entitats que paga més bé als metges, per això el cito com a exemple. No parlem de moltes altres entitats i municipis.

I de les societats de beneficència, les de socors mutus, que per quatre quartos fan que un metge assisteixi a un sens nombre de famílies, què en direm? I de les de segurs sobre

(1) Això segons se m'ha dit a última hora ha sigut modificat en el concepte de que de dia no es pot abandonar el dispensari i de nit queda potestatiu del metge l'acudir o no en cas d'urgència, però la prova de que no exagero lo que passava abans diré que a un metge se'l va expedientar perquè no se l'havia trobat en el dispensari al portar-hi un ferit, per haver acudit a una urgència i un altre dia se'l va expedientar perquè escarmentat de la primera vegada havia refusat acudir-hi.